

обожателъ, той е, на когото ся радва народъ тѣ, комуто прѣска росни цвѣтя; той е моятъ, моятъ любовникъ.

Ивана. О, ти си благополучната! Завиждамъ ти! Ти любишъ, гдѣто ся всичко обича. Твое то сърдце може да ся приключи на земна та сладость — ти можешъ да изговоришъ твое то въсхищение, и отворено можъ да го носишъ прѣдъ челоуѣчески тѣ поглѣди.

Туй тържество на държава та е тържество на твоя та любовь, всички тѣ народи, що притичать прѣдъ Раймски тѣ стѣни, тѣ сподѣлять твое то съчувствие; тѣ го посвѣтвяватъ. Тебе въспѣватъ тѣ, тебѣ плетѣтъ ронсий вѣнецъ — ти обичашъ радость та, обичашъ слѣнце то и обща та наслада. Всичко, що гледашъ прѣдъ тебе, е отпечатокъ на любовь та!

Сорелъ. *(като ѝ пада на врата)* О, ти ма възхитавашъ, ти ма разумѣ! Да, сега разумѣхъ; че ти познавашъ любовь, защото мое то чувство ти изказа вѣрно и точно!

Ивана. *(като ся оттеглява изъ ризъ тѣ ѝ).* Остави ма! Обърни ся назадъ, махни ся, за да не падне пятно то и врѣзъ тебе!

Върви си, и бъди благополучна! А мене остави въ тъмна та нощъ, да прѣкрія мое то нещастие, срамъ тѣ и отвръщение то ми.

Сорелъ. Що ти е, Ивано, ти ма плашишъ, но мога да позная що ти е; и до сега не съмъ познала — тъмно покрита тварь! Кой може да повѣрва, че твое то сърдце плаши чувство то на чиста та душа?

Ивана. Ти си свята та, ти си чиста та! Ако внимнешъ въ моя та вътрѣшность, и я узнаешъ, ти ще убиешъ немилостиво неприятелка та, прѣдателка та, която стои прѣдъ тебе!

√ ЯВЛЕНИЕ ТРЕТО.

Дюноа. Дю-Шателъ. Ла-Хиръ съ знамето на Ивана.

Дюноа. Къдѣ си, тебе диримъ, Ивано! Всичко е приготвено, кралъ тѣ ни изпраща, желае, щото ти да